

STEEN VIVEGA

MRAZIVÁ OBEŤ

TAJOMSTVÁ, KTORÉ MALI NAVŽDY OSTAŤ
POCHOVANÉ V SNEHU

ikar

STEN
VIVECA

MRAZIVÁ OBEŤ

Preložili Zuzana Inczingerová a Lenka Kočišová

IKAR

Viveca Sten
OFFERMAKAREN

Copyright © 2020 Viveca Sten
First published by Forum, Sweden.
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Cover design by Henrik Koitzsch, www.koitz.dk
Translation © 2025 by Zuzana Inczingerová, Lenka Kočíšová
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0015-5

*Venujem Nicole a Pierrovi.
Vaša návšteva inšpirovala našu cestu do Āre.*

Prológ

Sneh padal na cestu ako hustá pokrývka, keď Sebbe Granlund zabočil na parkovisko pre zamestnancov pri lanovke VM6. Nachádzalo sa neďaleko jedného z vlekov situovaných uprostred siete zjazdoviek, kde pracoval ako brigádnik.

Teplomer ukazoval mínus dvadsať stupňov Celzia, pocitovo však bolo oveľa chladnejšie. Koruny stromov halil závoj ľadu a Åreskutan, najvyšší vrch v oblasti, takmer nebolo vidieť. Tvrdé umelé osvetlenie vytváralo dojem čiernobielej krajiny a zároveň vrhalo dlhé tieň na snehobiele pozadie.

Zimná sezóna v Åre sa práve začala. Z parkoviska k lanovke to bolo iba na skok, no teplo sálajúce z auta vyprchalo takmer okamžite. Keď Sebbe odomykal dvere na údolnej stanici lanovej dráhy, chlad ho štípal až v nose. Bolo krátko po deviatej hodine ráno, otvárali o pol desiatej a dovtedy muselo byť všetko pripravené. Lanové dráhy spúšťali do prevádzky už začiatkom decembra, na zjazdovkách však zatiaľ bolo iba zopár lyžiarov.

Stisol červené tlačidlo, ktorým sa celý systém spúšťal. Ticho narušil hlasný zvukový signál a nato sa dala celá mašinéria do pohybu. VM6 bola jedna zo starších lanoviek, každá sedačka dokázala prepraviť naraz šesť osôb. Pred jeho očami sa striedala jedna sedačka za druhou. Sebbe vybral z vrečka mobil a skontroloval aplikáciu Snapchat.

V noci opäť nasnežilo, preto boli sedačky pokryté vrstvou snehu. Mal by ich odhrabať, no pre chlad panujúci vonku zostal stáť vnútri v teple. Vlastne na tom prvú polhodinu až tak nezáležalo. Slnko vychádzalo o trištvrte na desať a v tom čase tu aj tak nebolo ani nohy.

Sebbe zrazu spustil ruku s mobilom. Upútal ho nejaký tieň. Akési stvorenie sediace na jednej sedačke, takmer akoby sa niekto zviezol z vrcholu hory. Snažil sa zaostriť, ale vonku stále panovala nepreniknuteľná tma. Sedačka sa blížila k nástupištiu. Zdalo sa, akoby tá osoba napoly ležala a napoly sedela na kraji, niečo mu však na tej polohe nese-delo. Akoby bola pokrivená a zároveň mala zvesené plecia.

Tmavá postava sa nepohla ani vtedy, keď sedačka dorazila na nástupište. Sebbe konal čisto inštinktívne. Stisol tlačidlo stop a ponáhľal sa von. Sedačka zastala a hompáľala sa vo vzduchu niekoľko metrov od plošiny. Vinou náhleho prudkého zastavenia sa postava zosunula o kúsok nižšie.

Sebbe nehybne stál a jeho mozog sa snažil spracovať ten výjav. Postava sa podobala skôr na handrovú bábiku, no bábika to nebola. V tvári rozoznával ľudské črty, hoci po známkach života nebolo ani stopy. Obočie a riasy pokrývali kryštáliky ľadu a výraz na tvári zamrzol v akejsi grimase. Pokožka nadobudla modrastý odtieň a pre mráz sa pery ponášali na dve úzke čiarky.

Sedačka sa ešte chvíľu hojdala vo vzduchu, čo stačilo na to, aby sa telo úplne zosunulo a padlo do snehu, priamo Sebemu pod nohy. S ústami dokorán civel na stuhnuté telo.

„Kurva,“ zašepkal. „Nie ty.“

**Pondelok
9. decembra 2019**

1

Ked' Hanna Ahlanderová vyšla zo stanice metra a kráčala k svojmu bytu v mestskej časti Solna, nedokázala sa vyhnúť čľapkanici na chodníku. Vlhkosť presiakla cez pláténne tenisky a ona popod nos zahrešila, keď zacítila mokré ponožky. Remeň na taške sa jej zarýval do pleca, preto si ju prehodila na druhú stranu. Pokúšala sa viac nemyslieť na poobedňajší rozhovor so svojím šéfom Manfredom Lidwallom, jeho slová jej však stále rezonovali v ušiach. *Problém spolupracovať, porušenie subordinácie, nedisciplinovanosť.*

Manfred ju nenávidel. Dal jej to dostatočne najavo. Ak si dobrovoľne nezačne hľadať nové zamestnanie, vraj urobí všetko pre to, aby ju odtiaľ vyhnal. Poslal ju domov, aby nad tým všetkým popremýšľala. Vraj ju nechce vidieť skôr ako v januári, po sviatkoch. Pri pomyslení na to, že bude musieť odísť z práce, ktorú zbožňuje, a to aj napriek všetkému, čo sa stalo, jej navierala v hrdle hrča.

Mokrý asfalt akoby vsal všetku farbu a zanechal iba odtiene sivej a čiernej. O pätnásť dní budú Vianoce. Všade by mal byť sneh, teplomer by mal ukazovať teploty pod bodom mrazu a z neba by mali padať mäkké snehové vločky. Namiesto toho nebo plakalo. Na tom jej však nezáležalo, vianočná atmosféra bola momentálne to posledné, čo ju zaujímal. Počas uplynulých týždňov nemala čas myslieť

ani na perníky, ani na adventný veniec. Veľké dažďové kvapky jej padali na vlasy a tie sa jej lepili na čelo. Sklonila hlavu, aby jej nepršalo priamo do tváre, ale voda jej zatiekla pod golier bundy a ju striaslo od zimy. Pridala do kroku, no zrazu sa jej zvrtila noha a ona sa nebezpečne zaknísala.

Uplynulé hodiny trávila pri bare a hádzala do seba jeden pohárik vodky za druhým, pričom jej v hlave ustavične vírili tie isté otázky. Prečo jednoducho nedokáže držať jazyk za zubami? Prečo nie je schopná skloniť hlavu a robiť to, čo sa jej povie, ako to robia ostatní ľudia? Nemala sa rýpať v tom sfušovanom vyšetrowaní úbohej Josefin, ktorú utýral na smrť jej vlastný muž. Muž, ktorý bol zhodou okolností príslušníkom policajného zboru. Keby sa otočila problému chrbtom a starala sa o svoje vlastné problémy, neocitla by sa v tejto šlamastike. Policajný zbor sa totiž zomkol a ju zo svojho spoločenstva vylúčil.

O niekoľko metrov zbadala pred sebou svoju bránu. Na štvrtom poschodí sa nachádzal trojizbový byt, v ktorom žila s Christianom. V okne sa svietilo, čo znamenalo, že je doma. Túžila po jeho objatí, nebola si však istá, či by mu mala povedať o dnešnom rozhovore a oznámiť mu, že mestská polícia na čele s jej šéfom sa jej chce za každú cenu zbaviť. Jednoducho nevedela, ako by mala niečo také nahlas sformulovať. Hanba ju priam zadúšala.

Manfred vyhlásil, že už neznesie ani len pohľad na ňu. Ak sa dobrovoľne nedá preložiť, urobí jej zo života peklo. Počas uplynulého polroka sa vyskytlo viac toho, s čím sa nedokázala Christianovi zveriť, teraz na to však nemala silu ani pomyslieť. Rozhodla sa, že dnes večer to nebude riešiť a odloží tento rozhovor na inokedy. Chcela len prísť domov, naliať si ďalší pohárik vodky a ponoriť sa do teplého kúpeľa. Vytesniť z mysle okolitý svet a myšlienky na to, čo sa pokašľalo.

Do očí sa jej tisli slzy, ona ich však s hnevom potlačila. Bude sa tváriť, že všetko je v najlepšom poriadku, minimálne dovtedy, kým sa jej nepodarí so situáciou ako-tak vyrovnať. O budúcnosti bude rozmýšľať zajtra. S povzdychom otvorila bránu a stúpala po schodoch na svoje poschodie. Pred dverami do bytu na okamih zaváhala a prstom si zotrela zablúdenú slzu. Strčila kľúč do zámky a otočila ním.

2

Keď Hanna vstúpila do bytu, prvé, čo si všimla, bola veľká čierna taška na zemi v predsieni. Položila na koberec svoju vlastnú ťažkú tašku a mokrú bundu zavesila na vešiak. Žeby mali návštevu? Vtom si však všimla, že je to Christianova taška, tá, ktorú používal, keď sa chystal na niekoľko dní odcestovať.

„Haló?“ zvolala. „Som doma.“

Vyzula si topánky a prešla do kuchyne prepojenej s obývačkou. Všetko sa tam blyšťalo čistotou. Iba prednedávnom dokončili rozsiahlu rekonštrukciu a Christian investoval veľa času a úsilia do výberu farieb a materiálov. Celé to bol jeho nápad, Hanne by vôbec neprekážalo, keby ešte nejaký čas bývali s pôvodným zariadením. Musela však uznať, že ich vynovený byt je skutočne krásny. Sivá kamenná doska pekne ladila s farbou kuchynských skriniek. A hriechne drahá podlaha dodávala tomu všetkému akýsi punc luxusu.

Nevedela sa zbaviť pocitu, že jej partner, ktorý sa živil ako realitný maklér, zariadil ich domov, akoby šlo o výstavný byt pred plánovanou obhliadkou. Hanna otvorila skrinku a hľadala niečo na pitie. Vodku nemali, našla však fľašu červeného vína a štedro si z neho naliala do pohára. Hrdlo jej zvieralo od potláčaných slz, ona však naprázdno

prehľtala. Rozhodla sa, že jej práca za tie slzy nestojí. Čo sa stalo, to sa už neodstane.

Zbadala sa vo vínovom pohári. Vyzerala príšerne. Mokré vlasy sa jej lepili na temeno a pod očami mala tmavé kruhy od roztečenej maskary. Do práce zväčša nepoužívala výrazný mejkap, kiežby si však dnes aspoň trochu zvýraznila pery bezfarebným leskom!

S pohárom v ruke kráčala do kúpeľne, aby si umyla tvár. Potom otočila vodovodným kohútikom nad vaňou, aby si napustila vodu na horúci kúpeľ. Zhlboka sa nadýchla a pobrala sa do spálne za Christianom. Netúžila po ničom inom, iba po jeho objatí.

Ležal na posteli, bol kompletne oblečený a intenzívne ťukal do mobilu. Keď vošla dnu, vzhliadol od displeja. Hoci tvorili pár už viac ako päť rokov, ešte stále ju prekvapovala jeho atraktivnosť. Aj teraz ju poštekli v žalúdku. Christian bol prototypom mužnosti. Výrazná sánka, husté svetlohnedé vlasy a chlapčenský šarm, ktorý vedel šikovne využiť vo svoj prospech.

Bol hviezdou vo svojom fachu, svoju prácu zbožňoval a tešil sa na každý predaj drahej nehnuteľnosti. V budúcnosti si plánoval otvoriť vlastnú firmu. Jeho radosť zo života bola priam nákazlivá a v jeho spoločnosti sa budúcnosť vždy javila v jasnejších farbách.

I keď nemala chuť rozprávať mu o svojom príšernom dni, túžila po jeho úteche. Časť jej bytosti mala sto chutí schúlitiť sa v jeho lone a vyplakať sa. Chcela cítiť jeho objatie a počuť jeho uistenie, že všetko sa nakoniec vyrieši. Že všetko dobre dopadne.

Christian vstal z postele, mobil stále držal v ruke. Neodtkol sa jej, neobjal ju ani ju nepohladil po líci. Ani slovom sa nezmienil o jej napuchnutých červených očiach ani o tom, že je mokrá ako myš.

Niečo sa dialo. Zmocnila sa jej zlá predtucha. Uvedomila si, že Christian je nervózny. Svaly na líci mal napnuté, akoby sa v duchu pripravoval na to, čo sa jej chystá povedať.

„Musíme sa pohovárať,“ vyhlásil upäto. „Medzi nami to už akosi nefunguje.“

Chvíľu jej trvalo, kým k nej prenikli jeho slová, no ich význam jej aj tak unikal. Pokúšala sa niečo vyčítať z výrazu na jeho tvári, no ten bol nečitateľný, ba priam cudzí.

„Čo tým chceš povedať?“ hlesla.

„Už nám to neklape.“

V mysli sa jej nevynorila nijaká rozumná odpoveď. Jej jazyk bol zrazu veľký a neforemný, akosi odmietal spolupracovať.

Len mlčky civela do pohára. Zmocňovala sa jej panika, stískala jej hrud' v nepríjemnom zovretí.

„Čo to hovoríš?“ vyšlo z nej napokon.

„Už spolu nemôžeme byť.“

„Prečo?“

Hlúpa otázka.

„Nedá sa s tebou žiť,“ vyhlásil.

Hanna mala čo robiť, aby absorbovala význam jeho slov. V ich vzťahu to v poslednom čase trocha škripalo, to musela uznať, no všetky páry sa predsa z času na čas nezhodnú, to k tomu patrí. Musel to vedieť aj on, no nie?

Na policajnej stanici mali teraz plné ruky práce a toto náročné obdobie ovplyvnilo aj ju. Hnev plynúci z toho, ako sa k nej nespravodlivo zachovali, ju prenasledoval domov. Po večeroch bývala mrzutá alebo si jednoducho šla lahnúť. To však nie je koniec sveta. Alebo áno?

„Nedá sa so mnou žiť?“ zopakovala.

„Obaja sme nešťastní,“ vyhlásil, prešiel okolo nej a zamieril do predsieni.

Hanna sa trmácala za ním.

„Takto to bude najlepšie,“ pokračoval.

Jeho hlas niesol stopy únavy, čo bolo lepšie než jeho chladný a neosobný prejav.

Christian sa načiahol za kufrom postaveným v rohu.

Zaraz pocítila nevýslovnú nenávisť k tomu kufru.

„Čo bude podľa teba lepšie?“ zopakovala, akoby nebola schopná sformulovať jedinú vlastnú súvislú myšlienku. Naozaj len nesúvisle blabotala?

Christian si povzdychol.

„Veď sa iba hádame. Nespali sme spolu už niekoľko mesiacov. Podľa mňa nie je dobrý nápad, aby sme v tom naďalej pokračovali. Si nespokojná, rovnako ako ja. Bude lepšie, ak sa rozídeme. Je to smutné, ale je to tak.“

Hanna naňho iba mlčky hľadela. Premáhal ju pocit akejsi nereálnosti. Byt vyzeral ako obyčajne. Bundy viseli na vešiakoch, topánky boli úhľadne uložené na zemi. Všetko vyzeralo rovnako ako dnes ráno, keď odchádzala z domu. Skôr než sa jej svet obrátil hore nohami. A teraz bol na rade jej súkromný život? V jeden a ten istý deň?

Pozorovala ho, ako si prstami prehrabáva vlasy. Boli to tie isté vlasy, s ktorými sa po milovaní často hrala. Patrili k sebe, čo to nechápal? Ak ju opustí, nikto jej už neostane. Bude sama ako prst.

Zostaň! kričalo jej vnútro. Dokážem sa zmeniť!

„Lúbim ťa,“ zašepkala.

Christian len mlčky stál. Tvárou sa mu mihol tieň. Hanna zaregistrovala náznak akejsi emócie, ale kým ju stihla dešifrovať, zmizla.

Zrazu to však pochopila, bez toho, aby to povedal nahlas.

„Ty si niekoho stretol.“

Na okamih zaváhal, napokon prikývol, no vyhýbal sa jej pohľadu. Pokojne jej mohol vyťať zaucho. Počas ich

päťročného vzťahu sa Christian niekoľkokrát vyjadril, že vo vzťahu možno prepáčiť všetko okrem nevery. Oni dvaja vraj nikdy nebudú patriť k tým ľuďom, ktorí sa podvádzaajú, lebo ich láska je silná a úprimná.

„Tento týždeň plánujem prenocovať u jedného kamaráta, aby som ti doprial dostatok času na vysťahovanie,“ vyhlásil a vytiahol držiak na kufri.

„Vysťahovanie?“

Hanna sa pomaly poobzerala okolo seba a pohľadom sa zastavila na tej krásnej pohovke, ktorú Christian našiel v jednom z výstavných bytov. Pred veľkým oknom s výhľadom na jazero Råsundasjön stálo kreslo potiahnuté zamatom. V ňom sedávala s nohami zloženými pod sebou a čítala. Vlnenú deku prehodenú cez operadlo dostala ako vianočný darček. Zažmurkala a uvedomila si, že byt patrí Christianovi. Tento trojizbový byt kúpil v tom čase, keď sa stretli. Ona bola vtedy v podnájme, v jednoizbovom byte, kde bývala od ukončenia štúdia na Vysokej škole policajnej.

Voľba bola náramne jednoduchá. Bol to *ich* domov. A teraz ju chcel len tak vyhodiť na ulicu. Hanna sa vzpriamila.

„To mi predsa nemôžeš urobiť.“

Hlas sa jej chvel a ona sa nenávidela za to, že sa nedokáže ovládať.

„Kde mám teraz akože bývať?“

Christian mal aspoň toľko slušnosti, že sa tváril zahabene.

„Neškriep sa už,“ zamrmlal. „Je to môj byt. A ja som platil úroky a amortizáciu.“

Chcela namietnuť, že preto, lebo zarábala viac ako ona, vedela však, že je to zbytočné, hoci sa vopred dohodli, ako si platby rozdelia. S platom policajtky totiž ďaleko nezájde.

Christianovi zazvonil mobil. Zrušil hovor, nie však dostatočne rýchlo, lebo Hanna si stihla všimnúť meno na displeji.

Valérie. Nepozná nijakú Valérie. Čo je to za meno? A vtedy jej to došlo.

„Ty sa chystáš k nej, však? Budeš bývať u nej, kým budeš čakať, až sa odtiaľto odsťahujem.“

Christianovi trvala odpoveď o sekundu dlhšie, než bolo treba.

„Áno,“ odvetil úsečne a otočil sa k vchodovým dverám.

Obrátil sa k nej chrbtom a v nej sa v tej chvíli niečo zlomilo. Christian sa chystal odísť bez toho, aby si všetko vyjasnil. Práve na ňu zhodil bombu a nedokázal jej venovať ani posratých päť minút, aby si ju vypočul!

„Pozri sa na mňa!“ skríkla. „Aspoň sa mi pozeraj do očí!“

Keď sa k nej Christian otočil, jej pravá ruka sa pohla akoby sama od seba. Hanna zdvihla pohár s červeným vínom a vyšplechla mu ho do tváre. Po čele a lícach mu stekal krvavočervený vodopád. Na oblečení sa mu rýchlo vytvorili obrovské tmavé flaky. Hľadela naňho a akosi jej celkom nedochádzalo, čo práve urobila.

„Kurva, ty nie si normálna!“ zasyčal Christian.

Rukou si utrel oči, no vôbec mu to nepomohlo.

„Najneskôr v nedeľu nech si preč. A odovzdáš mi kľúče, rozumieš?“

Zabuchol za sebou dvere a Hanna klesla na kolená. Bola v takom šoku, že nevládala ani plakať. Zrazu sa nedokázala ani poriadne nadýchnuť.

A vtom začula šplachot vody prelievajúcej sa cez okraj vane.

Utorok
10. decembra

3

Ked' sa policajný vyšetrovateľ Daniel Lindskog pripravoval na ďalší pracovný deň, v ich dvojlôžkovej posteli ešte stále spala Ida spolu s ich bábätkom, obe spokojne uložené pod dekou mentolovej farby. Ida ležala na boku, dlhé tmavé vlasy mala neposlušne rozprestreté na vankúši. Alice ležala na chrbte a pokojne oddychovala s polootvorenými ústami.

Daniel postával pri posteli s pohľadom upretým na dcéru. Láska, ktorú cítili k Alice, otvorila v jeho srdci miesto, o ktorom ani netušil, že jestvuje. Keď sa dotýkal jej drobných prstov, niečo sa s ním dialo. Stával sa z neho iný človek, muž, ktorý by kvôli svojmu dieťaťu bol schopný kráčať skrz oheň či vodu.

Tridsaťšesť rokov svojho života nepoznal význam bezpodmienečnej lásky. Neexistovalo nič na svete, čo by neurobil pre blaho svojho dieťaťa. Zároveň si však uvedomoval, akým darom je toto ticho. Alice sa v noci zobudila hneď niekoľkokrát. A hoci bývali v priestranom trojizbovom byte, plaču dieťaťa trpiaceho novorodeneckou kolikou sa iba ťažko dalo vyhnúť. Po prvých mesiacoch ustavičného náreku boli všetci vyčerpaní.

Vošiel do sprchy. Oči ho štípali a mal pocit, že jeho telo váži asi tonu. Voda sa nestihla ani zahriať, keď náhle otočil

kohútikom a obliahal ho studený prúd. Dúfal, že ľadový šok ho zobudí. Obliekol si džínsy, košeľu a na ňu teplý tmavomodrý vlnený sveter. Ako policajný vyšetrovateľ nepotreboval iba uniformu, ale v tomto ročnom období aj teplé oblečenie. Človek nikdy nevedel, kedy bude musieť pracovať vonku v teréne. Preto si v posledných rokoch pestoval bradu. Aspoň mierne ho chránila pred chladom. Okrem toho sa mu páčila, hoci by to nikdy nahlas nepriznal.

Rozhodol sa, že raňajky vynechá, aby Alice nezobudil. Šálku kávy si mohol predsa dopriať aj na policajnej stanici. Raňajkám aj tak nikdy veľmi neholdoval. Bolo lepšie, ak si Alice pospí, lebo to znamenalo, že aj Ida si konečne trocha oddýchne. Prispôbiť sa tejto životnej situácii nebolo ľahké. Rola matky ju zaskočila a zneistila. A nepomáhala jej ani to, že Daniel trávil väčšinu dní mimo domova.

V poslednom čase sa často pochytili. Väčšinou pre drobnosti. Problémom však bolo, že nikdy nemali vo zvyku sa hádať. A Daniela trápil pocit viny. Deti neplánovali, pri najmenšom nie tak skoro. Boli spolu iba čosi vyše pol roka, sotva sa stihli riadne spoznať a zrazu prišla na svet Alice.

Ida zvažovala potrat, no Daniel sa potešil predstave, že sa z neho stane otec. Ida bola od neho mladšia o desať rokov. Pracovala ako inštruktorka lyžovania, a čo sa týkalo životných priorít, nachádzala sa úplne inde než on. Stretli sa v jeden sobotný večer v bare Bygget, najpopulárnejšom bare v obci Åre. Spomienka na to mu vyčarila na tvári úsmev. V ten večer bola plná života a neuveriteľne pôvabná, nedokázal z nej odtrhnúť zrak. Pretancovali celú noc a ona ho pozvala k sebe domov. Zalúbil sa do nej takmer okamžite. Bolo to silnejšie než čokoľvek, čo predtým cítil. Ida ho prinútila žiť. Brávala ho so sebou na bláznivé horské výlety či na pikniky v horách. Prakticky vyrástla v horských priesmykoch, poznala každý jeden svah. Vďaka Ide

sa konečne začal v Åre cítiť ako doma, a to tam býval už dva roky.

Mať s ňou dieťa bolo fantastické. Presne to mu prebleslo hlavou, keď mu ukázala dve modré čiarky na tehotenskom teste. Tešil sa na to a ich spoločnú budúcnosť si maľoval vo svetlých farbách. A teraz, keď ju videl takú vyčerpanú, sa neubránil pocitu viny.

Potichu sa vykradol z bytu a zišiel po schodoch. Dôkladne očistil sklá na aute. V noci napadlo asi desať centimetrov snehu. Odhrabať toľko snehu z auta mu zabralo asi desať minút, a keď bol hotový, potil sa. Do práce to nemal ďaleko. V lete mu to trvalo asi len pätnásť minút peši, dnes však bolo vonku mínus devätnásť stupňov Celzia a všade panovala nepreniknuteľná tma. O štvrt' hodiny sa mal stretnúť s kolegom Antonom Lundgrenom. Spoločne sa chystali prednášať na základnej škole Duveds skola. Aj toto patrilo do náplne ich práce – vzdelávať a kooperovať. Najčastejšie spolupracoval s Antonom, príjemným a priamočiarym chlapíkom, ktorý vyrástol v tejto oblasti. Daniel sa každý večer ponáhl'a domov za Idou a Alice, zatiaľ čo Anton sa chystá do posilňovne.

Policajná stanica v Åre nebola veľká, tvorili ju iba traja vyšetrovatelia, dohromady sedem policajtov v aktívnej službe. On sám formálne patrilo k policajnému okrsku mesta Östersund, niekoľko dní v týždni však pracoval z Åre.

Daniel naštartoval motor a uvažoval, či bola uplynulá noc v meste veľmi rušná. Pravdepodobne nie, to sa však nebude dať povedať o štvrtku. V podvečer sviatku svätej Lucie bývali vonku všetci tínedžeri a oslavovali ako o život. Ak sa na oslavách zúčastňovali iba miestni tínedžeri, situácia sa zvyčajne nevymkla spod kontroly. Daniela a jeho kolegov zamestnávali zväčša turisti. Turistická sezóna sa ešte nezačala, no nepotrvá dlho a budú mať plné ruky